

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Icsu Róbert pártfogó ügyvéd által képviselt felperesnek, a személyesen eljáró alperes ellen, az alperes pernyertessége érdekében fellépő beavatkozó közreműködése mellett, kártérítés megfizetése iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2008. november 14. napján meghozott, 20.P.633.733/2004/63. számú ítélete ellen, a felperes részéről 64. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Megállapítja, hogy ezáltal a felperes a fellebbezési eljárásban is teljes egészében pervesztes lett.

Megállapítja, hogy a le nem rótt 900.000 (kilencszázezer) forint fellebbezési eljárási illeték az államot terheli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes a Pécsi Városi Bíróság előtt indult és a Baranya Megyei Bíróság 2.Pf.20.780/1997/4. számú ítéletével jogerősen befejezett perében 1998. február 11-én ügyvédi megbízást adott az alperesnek felülvizsgálati kérelem benyújtására. A Legfelsőbb Bíróság az alperes részére 1999. március 3-án kézbesített végzésével a felperes felülvizsgálati kérelmét elutasította. Az alperes által a felperes képviseletében előterjesztett igazolási kérelmet a Legfelsőbb Bíróság az 1999. május 7-én kézbesített végzésével utasította el. Az alperes a nála lévő iratokat 1999. május 28-án, majd felszólításra 1999. október 12-én ismételtén megküldte a felperes meghatalmazottja részére. A felperes által kezdeményezett eljárásban a Budapesti Ügyvédi Kamara az alperes fegyelmi vétségét állapította meg, az ügy tájékoztatásának elmulasztása és a felülvizsgálati kérelem hiányos tartalommal

történő előterjesztése miatt. A fegyelmi határozat meghozatalára 2000. október 30-án került sor. A felperes által szerződés érvénytelensége iránt indított és a Baranya Megyei Bíróság 2.P.20655/1997/3. számú ítéletével jogerősen befejezett ügyében 1998. január 23-án személyesen terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet a felperes, majd 1998. február 11-én megbízást adott az alperes részére a felülvizsgálati eljárásban történő képviselőre. A Legfelsőbb Bíróság az alperes részére 1999. március 8-án kézbesített végzésével a felülvizsgálati kérelmet elutasította.

A felperes módosított keresetében az ügyvédi megbízási szerződés megszegésével okozott vagyoni és nem vagyoni kárai megtérítésére kérte kötelezni az alperest. Az alperes ellenkérelmében elévülési kifogást terjesztett elő, erre figyelemmel a per megszüntetését kérte, míg másodlagosan érdemben vitatta a kereset jogalapját és összecszerűségét egyaránt. Az alperesi beavatkozó a jogalapot vitatva kérte a kereset elutasítását.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította, elsődlegesen az elévülési kifogást vizsgálva rámutatott, hogy elévülés esetén nem a Pp. 157. § a) pontja szerinti permegszüntetésnek, hanem a kereset érdemi elutasításának van helye. Megállapította, hogy az alperes 1999. májusában, majd 1999. októberében a rendelkezésére álló iratokat megküldte a felperes részére, emellett a felperes meghatalmazottja 1999. áprilisában a helyi bíróságon a periratokba betekintett. Mindebből azt a következtetést vonta le, hogy a felperes 1999. áprilisában, de legkésőbb májusában tudomást szerzett felülvizsgálati kérelmei elutasításáról. Ettől az időponttól mint a kártérítés esedékességének kezdő időpontjától a felperesnek a Ptk. 324. § (1) bekezdése szerinti 5 éves elévülési idő állt rendelkezésére a kárigény érvényesítésére, mivel a Ptk. 360. § (4) bekezdése szerinti hosszabb elévülési idő azért nem volt alkalmazható, mert jogerős ítélet nem állapította meg bűncselekmény elkövetését az alperes terhére. A felperes a Ptk. 326. § (2) bekezdése szerint nem hivatkozhatott alappal az elévülés nyugvására sem, figyelemmel arra, hogy a fegyelmi határozat meghozatala a kárigény érvényesítésének nem volt előfeltétele. Mindezek miatt a kártérítési igény elévülésére figyelemmel a felperes keresetét érdemi vizsgálat nélkül utasította el.

Az ítélet megváltoztatása, keresete teljesítése iránt a felperes terjesztett elő fellebbezést. Az elsőfokú bíróság döntését az elévülés megállapítása miatt támadta. Tagadta, hogy az alperes a felülvizsgálati kérelmet elutasító végzést megküldte volna részére, az iratokkal együtt. Hangsúlyozta, hogy mindaddig amíg nem volt tisztában azzal, miszerint a felülvizsgálati kérelmei elutasítása miatt az igényérvényesítésre nincs lehetősége, kárának bekövetkezéséről nem szerzett tudomást. Ezáltal kárigénye az Ügyvédi Kamara fegyelmi határozatáról való tudomást szerzéssel vált esedékessé. Mindezekre figyelemmel az elévülési idő 2000. október 30. napján kezdődött. Emellett arra is hivatkozott, hogy igényét a felperes és meghatalmazottja egészségi állapota miatt menthető okból nem tudta érvényesíteni az elévülési időn belül. Előadta továbbá, hogy az alperes részére megküldött levelei megnevezésüktől függetlenül elévülést megszakító írásbeli

felszólításnak minősülnek figyelemmel arra, hogy azokból kitűnik a követelés érvényesítésének szándéka.

Az alperes és a beavatkozó fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és az irányadó jogszabályok helyes alkalmazásával hozta meg érdemi döntését is.

A Fővárosi Ítéltábla mindössze az elévülés kezdő időpontja tekintetében nem osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját.

A Ptk. 360. § (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a kártérítés a károsodás bekövetkeztekor nyomban esedékes.

A felperes kára mindkét felülvizsgálati kérelem elutasítása esetében akkor következett be, amikor a felülvizsgálati kérelmét a Legfelsőbb Bíróság hivatalból elutasította, és végzését a felperessel közölte. A Pp. 219. § (1) bekezdés b) pontja értelmében a tárgyaláson kívül hozott végzést kézbesítés útján kell közölni, míg a 97. § értelmében amennyiben a félnek meghatalmazottja van, a bírósági iratokat az ő részére kell kézbesíteni. Ebből következően a házassági bontóper tekintetében 1999. május 7-én, míg a szerződés érvénytelenségi per vonatkozásában 1999. március 8-án történt kézbesítés napján következett be a felperes kára. A Legfelsőbb Bíróság a BH 1993. évi 313. száma alatt közzétett eseti döntésében arra mutatott rá, hogy a kártérítés elévülése a károsodás bekövetkezésével kezdődik, a jogosult azonban a követelését menthető okból nem tudja érvényesíteni mindaddig, amíg a kár összegéről nem szerez tudomást. Így tehát az a körülmény, hogy a felperes az említett időpontokban nem szerzett tudomást felülvizsgálati kérelmei elutasításáról, ezáltal kára bekövetkezéséről nem a kár kártérítési igény esedékessé válását, hanem az elévülési idő nyugvását kiváltó körülmény.

A Ptk. 326. § (2) bekezdése kimondja, hogy ha a követelést a jogosult menthető okból nem tudja érvényesíteni, az akadály megszűnésétől számított egy éven belül - egyéves vagy ennél rövidebb elévülési idő esetében pedig három hónapon belül - a követelés akkor is érvényesíthető, ha az elévülési idő már eltelt, vagy abból egy évnél, illetőleg három hónapnál kevesebb van hátra.

A perben nem áll rendelkezésre aggálytalan peradat annak eldöntéséhez, hogy az alperes a felperes részére mikor kézbesítette a felülvizsgálati kérelmet elutasító határozatokat, továbbá az sem állapítható meg, hogy a felperes az alperessel szemben folyt fegyelmi eljárásban született fegyelmi határozatról mikor értesült. A Fővárosi Ítéltábla úgy foglalt állást, hogy a 2000. október 30. napján hozott határozatról legkésőbb 2000. decemberében értesülnie kellett a felperesnek, ezért a számára legkedvezőbb számítást figyelembe véve legkésőbb 2000. december 31-én értesülnie kellett arról a körülményről, miszerint mindkét ügyben előterjesztett

felülvizsgálati kérelme hivatalból elutasításra került. Mivel ettől az időponttól kezdődően az elévülés bekövetkezéséig több mint egy év volt hátra, az idézett rendelkezés alapján nem nyugodott az elévülés.

A perben rendelkezésre álló adatok nem voltak elégségesek annak megállapításához, hogy az elévülési idő alatt a felperest és meghatalmazottját egyaránt akadályozta az egészségi állapota az igény érvényesítésében. Ennek mond ellent az a körülmény, hogy a felperes ez idő alatt fegyelmi eljárást kezdeményezett az alperessel szemben. Ez arra enged következtetni, hogy a felperes, illetve meghatalmazottja nem volt akadályozva abban sem, hogy a kártérítési igényt az alperessel írásban közölje.

Alapítván hivatkozott a felperes az elévülés megszakítására is. Az általa megjelölt levelek a kártérítés megfizetésére irányuló felszólítás hiányában a Ptk. 327. § (1) bekezdése alapján nem volt alkalmas az elévülés megszakítására.

Mindezekre figyelemmel a felperesnek a szerződés érvénytelenségi perrel kapcsolatos igénye 2004. március 8-án, míg a házassági perrel kapcsolatos kártérítési igénye 2004. május 7-én elévült. Ezért a felperes keresetlevél benyújtásáig, illetve a kereset módosításáig elévült követelése a Ptk. 325. § (1) bekezdése alapján bírósági úton nem volt érvényesíthető. Ezért az elsőfokú bíróság jogszabálysértés nélkül utasította el érdemi vizsgálat nélkül a kártérítési keresetét.

A felperes fellebbezése nem vezetett sikerre, ezáltal teljes egészében elvesztett lett. Ezért a Pp. 239. §-a folytán a fellebbezési eljárásban is irányadó 78. § (1) bekezdés alapján köteles megtéríteni az alperes másodfokú perköltségét.

A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 87. § (2) bekezdése alapján a pártfogó ügyvédi díj viselése érdekében megállapította a felek pereszteségének arányát.

Az ítéltábla a 6/1986. IM rendelet 14. §-a alapján rendelkezett a fellebbezési eljárási illeték viseléséről.

Budapest, 2009. október 21.

Dr. Molnár Ambrus s. k. a tanács elnöke Dr. Németh László s. k. előadó bíró Dr. Szücs József s. k. bíró